

III. ACTUALITATE LEGISLATIVĂ

- ABSTRACT

In January 2021, several regulations were published in the Official Journal, including: G.E.O. no. 220/2020 on the establishment of certain social protection measures after 1st of January 2021 in the context of the spread of SARS-CoV-2 coronavirus, as well as for the amendment of certain regulations; Law no. 2/2021 on certain measures for preventing and fighting antigypsyism; Order of the president of the National Employment Agency (OPANOFM) no. 2/2021 for approval of the Procedure for awarding the amounts provided for in Article I para. (1) of the G.E.O. no. 220/2020 regarding the application of certain social protection measures after the 1st of January 2021 in the context of the spread of SARS-CoV-2 coronavirus, as well as for the amendment of certain regulations; Law no. 5/2021 on the Statute of the operative intervention professionals within civil services providing public health emergency assistance and qualified first aid; Government Decision no. 3/2021 regarding the extension of the alert status on the Romanian territory starting with 13 January 2021, as well as the establishment of any measures which shall be applied during this period for preventing and fighting the effects of COVID-19 pandemic.

Also, in January, several normative acts were amended, including: G.O. no. 37/2007 on the establishment of the framework for the enforcement of rules relating to the driving periods, breaks and rest periods of drivers and the use of the recording equipment of their activity; Law no. 55/2020 on some measures for preventing and combating the effects of the COVID-19 pandemic.

At the same time, the following instruments were also published in the Official Journal of January: ECHR Decision dated 7 July 2020 in Case M. v. Romania (Claim no. 10.395/19); ECHR Decision dated 29 September 2020 in case D.D.P. and others v. Romania (Claim no. 39.480/03 and other 24 claims); ECHR Decision dated 6 October 2020 in Case G. v. Romania (Claim no. 40.124/13).

**O.U.G. NR. 220/2020 PRIVIND APLICAREA UNOR MĂSURI
DE PROTECȚIE SOCIALĂ DUPĂ 1 IANUARIE 2021
ÎN CONTEXTUL RĂSPÂNDIRII CORONAVIRUSULUI
SARS-COV-2, PRECUM ȘI PENTRU MODIFICAREA
UNOR ACTE NORMATIVE - PUBLICARE**

De Redacția Pro Lege

Actul normativ	Sumar
<p>O.U.G. nr. 220/2020 privind aplicarea unor măsuri de protecție socială după 1 ianuarie 2021 în contextul răspândirii coronavirusului SARS-CoV-2, precum și pentru modificarea unor acte normative (M. Of. nr. 1326 din 31 decembrie 2020)</p>	<p>Se aplică unele măsuri de protecție socială după 1 ianuarie 2021 în contextul răspândirii coronavirusului SARS-CoV-2.</p>
<p>O.U.G. nr. 132/2020 privind măsuri de sprijin destinate salariaților și angajatorilor în contextul situației epidemiologice determinate de răspândirea coronavirusului SARS-CoV-2, precum și pentru stimularea creșterii ocupării forței de muncă (M. Of. nr. 720 din 10 august 2020)</p>	<p>- <i>modifică</i>: art. 4 alin. (1), art. 5 alin. (1).</p>
<p>O.U.G. nr. 147/2020 privind acordarea unor zile libere pentru părinți în vederea supravegherii copiilor, în situația limitării sau suspendării activităților didactice care presupun prezența efectivă a copiilor în unitățile de învățământ și în unitățile de educație timpurie</p>	<p>- <i>modifică</i>: art. 8[^]2, alin. (1).</p>

antepreșcolară, ca urmare a răspândirii coronavirusului SARS-CoV-2 (M. Of. nr. 790 din 28 august 2020)	
--	--

În M. Of. nr. 1326 din 31 decembrie 2020 s-a publicat **O.U.G. nr. 220/2020 privind aplicarea unor măsuri de protecție socială după 1 ianuarie 2021 în contextul răspândirii coronavirusului SARS-CoV-2, precum și pentru modificarea unor acte normative.**

Prin respectivul act normativ se aplică unele măsuri de protecție socială după 1 ianuarie 2021 în contextul răspândirii coronavirusului SARS-CoV-2.

De asemenea, prin respectiva ordonanță se aduc unele modificări următoarelor acte normative:

- **O.U.G. nr. 132/2020 privind măsuri de sprijin destinate salariaților și angajatorilor în contextul situației epidemiologice determinate de răspândirea coronavirusului SARS-CoV-2, precum și pentru stimularea creșterii ocupării forței de muncă** (M. Of. nr. 720/10.08.2020), aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 282/2020;

- **O.U.G. nr. 147/2020 privind acordarea unor zile libere pentru părinți în vederea supravegherii copiilor, în situația limitării sau suspendării activităților didactice care presupun prezența efectivă a copiilor în unitățile de învățământ și în unitățile de educație timpurie antepreșcolară, ca urmare a răspândirii coronavirusului SARS-CoV-2** (M. Of. nr. 790/28.10.2020), aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 278/2020.

Vă prezentăm, în continuare, cele mai importante dispoziții ale **O.U.G. nr. 220/2020 privind aplicarea unor măsuri de protecție socială după 1 ianuarie 2021 în contextul răspândirii coronavirusului SARS-CoV-2, precum și pentru modificarea unor acte normative.**

Prezentare generală

Potrivit **art. 1 alin. (1), angajatorii** care în perioada **1 ianuarie-1 septembrie 2021** încadrează în muncă, pe perioadă nedeterminată, cu normă întreagă, persoane în vârstă de peste 50 de ani ale căror raporturi de muncă au încetat din motive neimputabile lor, în perioada stării de urgență sau de alertă, persoane cu vârsta cuprinsă între 16 și 29 de ani înregistrate ca șomeri în evidența agențiilor pentru ocuparea forței de muncă județene, respectiv a municipiului București, precum și cetățeni români, încadrați în aceleași categorii de vârstă, cărora în anul 2020 le-au încetat raporturile de muncă cu angajatorii străini de pe teritoriul altor state, din motive neimputabile lor, prin concediere, **primesc lunar, pe o perioadă de 12 luni, pentru fiecare persoană angajată din această categorie, 50% din salariul angajatului, dar nu mai mult de 2.500 lei.**

Acești angajatori au obligația de a menține raporturile de muncă pentru o perioadă de minimum 12 luni de la împlinirea termenului de 12 luni mai sus menționat. Pe de altă parte, **sumele** mai sus menționate **se acordă pentru plata salariului proporțional cu timpul efectiv lucrat de salariat și nu se cumulează**, pentru același angajat, cu subvențiile care se acordă angajatorilor care au încheiat cu agențiile județene pentru ocuparea forței de muncă, respectiv a municipiului București contracte sau convenții în temeiul art. 80, 85 și 934 din Legea nr. 76/2002 privind sistemul asigurărilor pentru șomaj și stimularea ocupării forței de muncă.

Potrivit alin. (7), **nu beneficiază** de sumele respective următorii **angajatori**:

- instituții și autorități publice, astfel cum sunt acestea definite prin Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, precum și prin Legea nr. 273/2006 privind finanțele publice locale;

- angajatorii care la data solicitării acordării acestor sume se află în faliment, dizolvare, lichidare sau care au activitățile suspendate sau asupra cărora sunt impuse restricții.

Vă prezentăm, în continuare, modificările aduse **O.U.G. nr. 132/2020** privind măsuri de sprijin destinate salariaților și angajatorilor în contextul situației epidemiologice determinate de răspândirea coronavirusului SARS-CoV-2, precum și pentru stimularea creșterii ocupării forței de muncă și **O.U.G. nr. 147/2020** privind acordarea unor zile libere pentru părinți în vederea supravegherii copiilor, în situația limitării sau suspendării activităților didactice care presupun prezența efectivă a copiilor în unitățile de învățământ și în unitățile de educație timpurie antepreșcolară, ca urmare a răspândirii coronavirusului SARS-CoV-2.

O.U.G. nr. 132/2020

Art. 4 alin. (1) din O.U.G. nr. 132/2020 (modificat prin O.U.G. nr. 220/2020)

Vechea reglementare

În vechea reglementare, la **art. 4, alin. (1)** prevedea:

„(1) Pentru persoanele care desfășoară activități necalificate cu caracter ocazional, potrivit prevederilor Legii nr. 52/2011 privind exercitarea unor activități cu caracter ocazional desfășurate de zilieri, republicată, cu modificările și completările ulterioare, denumite în continuare zilieri, care își desfășoară activitatea în unul dintre domeniile prevăzute la art. 13 din Legea nr. 52/2011, republicată, cu modificările și completările ulterioare, afectate de întreruperea sau restrângerea activității ca urmare a efectelor coronavirusului SARS-CoV-2, pentru o perioadă de trei luni, la alegerea beneficiarului de lucrări, dar nu mai târziu de 31 decembrie 2020, se acordă de la bugetul de stat o sumă reprezentând 35% din remunerația cuvenită zilei de muncă”.

Noua reglementare

Potrivit noii reglementări, la **art. 4, alin. (1) se modifică** și va avea următorul conținut:

„(1) Pentru persoanele care desfășoară activități necalificate cu caracter ocazional, potrivit prevederilor Legii nr. 52/2011 privind exercitarea unor activități cu caracter ocazional desfășurate de zilieri, republicată, cu modificările și completările ulterioare, denumite în continuare zilieri, care își desfășoară activitatea în unul dintre domeniile prevăzute la art. 13 din Legea nr. 52/2011, republicată, cu modificările și completările ulterioare, afectate de întreruperea sau restrângerea activității ca urmare a efectelor coronavirusului SARS-CoV-2, pentru o perioadă de 3 luni, la alegerea beneficiarului de lucrări, dar nu mai târziu de 30 iunie 2021, se acordă de la bugetul de stat o sumă reprezentând 35% din remunerația cuvenită zilei de muncă”.

Art. 5 alin. (1) din O.U.G. nr. 132/2020 (modificat prin O.U.G. nr. 220/2020)

Vechea reglementare

În vechea reglementare, la **art. 5, alin. (1)** prevedea:

„(1) Până la 31 decembrie 2020, dar nu mai mult de o perioadă de 3 luni, la alegerea angajatorului, pentru angajații care încheie contracte individuale de muncă pe perioadă determinată de până la 3 luni, se asigură decontarea unei părți din salariul acordat acestora, suportată din bugetul asigurărilor pentru șomaj, reprezentând 41,5% din salariul aferent zilelor lucrate în aceste locuri de muncă, pentru o perioadă de lucru de 8 ore/zi, dar nu mai mult de 41,5% din câștigul salarial mediu brut prevăzut de Legea bugetului asigurărilor sociale de stat pe anul 2020 nr. 6/2020, cu modificările și completările ulterioare, aferent perioadei lucrate”.

Noua reglementare

Potrivit noii reglementări, la **art. 5, alin. (1) se modifică** și va avea următorul conținut:

„(1) Până la 30 iunie 2021, dar nu mai mult de o perioadă de 3 luni, la alegerea angajatorului, pentru angajații care încheie contracte individuale de muncă pe perioadă determinată de până la 3 luni, se asigură decontarea unei părți din salariul acordat acestora, suportată din bugetul asigurărilor pentru șomaj, reprezentând 41,5% din salariul aferent zilelor lucrate în aceste locuri de muncă, pentru o perioadă de lucru de 8 ore/zi, dar nu mai mult de 41,5% din câștigul salarial mediu brut prevăzut de Legea bugetului asigurărilor sociale de stat pe anul 2020 nr. 6/2020, cu modificările și completările ulterioare, aferent perioadei lucrate”.

O.U.G. nr. 147/2020

Art. 8² alin. (1) din O.U.G. nr. 147/2020 (modificat prin O.U.G. nr. 220/2020)

Vechea reglementare

În vechea reglementare, la **art. 8², alin. (1)** prevedea:

„(1) În perioada noiembrie 2020-31 decembrie 2020, prevederile prezentei ordonanțe de urgență se aplică și în situația în care, prin ordinul ministrului educației și cercetării, emis în baza art. 38 alin. (1³) din Legea nr. 55/2020, cu modificările și completările ulterioare, se dispune suspendarea activităților care impun prezența fizică a antepreșcolarilor, preșcolarilor și elevilor în unitățile de învățământ și continuarea activităților didactice în sistem on-line.”

Noua reglementare

Potrivit noii reglementări, la **art. 8², alin. (1)** *se modifică* și va avea următorul conținut:

„(1) *Prevederile prezentei ordonanțe de urgență se aplică până la 30 iunie 2021 și în situația în care prin ordin al ministrului educației se dispune suspendarea activităților care impun prezența fizică a antepreșcolarilor, preșcolarilor și elevilor în unitățile de învățământ și continuarea activităților didactice în sistem on-line*”.

**O.G. NR. 37/2007 PRIVIND STABILIREA CADRULUI
DE APLICARE A REGULILOR PRIVIND PERIOADELE
DE CONDUCERE, PAUZELE ȘI PERIOADELE DE ODIHNĂ
ALE CONDUCĂTORILOR AUTO - MODIFICĂRI
(O.U.G. NR. 221/2020)**

De Redacția Pro Lege

Actul modificat	Actul modificator	Sumar
O.G. nr. 37/2007 privind stabilirea cadrului de aplicare a regulilor privind perioadele de conducere, pauzele și perioadele de odihnă ale conducătorilor auto și utilizarea aparatelor de înregistrare a activității acestora (M. Of. nr. 565 din 16 august 2007; cu modif. și compl. ult.)	O.U.G. nr. 221/2020 pentru modificarea și completarea O.G. nr. 37/2007 privind stabilirea cadrului de aplicare a regulilor privind perioadele de conducere, pauzele și perioadele de odihnă ale conducătorilor auto și utilizarea aparatelor de înregistrare a activității acestora (M. Of. nr. 1329 din 31 decembrie 2020)	<i>- modifică: art. 2, art. 4 alin. (1) și (4), art. 9 alin. (1); - introduce: art. 1 alin. (4), art. 6 alin. (4) și (5), art. 8 alin. (3) lit. v)-dd), art. 9 alin. (5) și (6).</i>

În M. Of. nr. 1329 din 31 decembrie 2020 s-a publicat **O.U.G. nr. 221/2020 pentru modificarea și completarea O.G. nr. 37/2007 privind stabilirea cadrului de aplicare a regulilor privind perioadele de conducere, pauzele și perioadele de odihnă ale conducătorilor auto și utilizarea aparatelor de înregistrare a activității acestora.**

Vă prezentăm, în cele ce urmează, modificările, dar și completările aduse respectivului act normativ.

Art. 2**Vechea reglementare**

În vechea reglementare, art. 2 se prezenta sub următoarea formă:

„Art. 2

Operațiunile de transport la care se face referire la art. 13 alin. (1) lit. a), b), c), d), h), k), m), n) și p) al Regulamentului Parlamentului European și al Consiliului (CE) nr. 561/2006 sunt exceptate, pe teritoriul României, de la aplicarea prevederilor acestui regulament.”

Noua reglementare

Potrivit noii reglementări, **art. 2 se modifică** și va avea următorul conținut:

„Art. 2

Operațiunile de transport la care se face referire la art. 13 alin. (1) lit. a)-d), f)-h) și j)-r) din Regulamentul (CE) nr. 561/2006 sunt exceptate, pe teritoriul României, de la aplicarea prevederilor art. 5-9 din acest regulament.”

Art. 4 alin. (1) și (4)**Vechea reglementare**

În vechea reglementare, art. 4 alin. (1) și (4) se prezentau sub următoarea formă:

„(1) Controlul respectării prevederilor Regulamentului (CE) nr. 561/2006, ale Regulamentului (UE) nr. 165/2014, ale Acordului AETR și ale prezentei ordonanțe se va desfășura atât în trafic, cât și la sediile întreprinderilor și operatorilor de transport rutier.

(...)

(4) Coordonatorul național al activităților de control cu privire la respectarea prevederilor Regulamentului (CE) nr. 561/2006, ale Acordului AETR și ale Regulamentului (UE) nr. 165/2014 este Inspectoratul de Stat pentru Controlul în Transportul Rutier, denumit în continuare Coordonator național.”

Noua reglementare

Potrivit noii reglementări, **art. 4 alin. (1) și (4) se modifică** și vor avea următorul conținut:

„(1) Controlul respectării prevederilor Regulamentului (CE) nr. 561/2006, ale Regulamentului (UE) nr. 165/2014, ale Regulamentului (UE) nr. 2020/1.054, ale Acordului AETR și ale prezentei ordonanțe se va desfășura atât în trafic, cât și la sediile întreprinderilor și operatorilor de transport rutier.

(...)

(4) Coordonatorul național al activităților de control cu privire la respectarea prevederilor Regulamentului (CE) nr. 561/2006, ale Regulamentului (UE) nr. 165/2014, ale Regulamentului (UE) nr. 2020/1.054 și ale Acordului AETR este Inspectoratul de Stat pentru Controlul în Transportul Rutier, denumit în continuare Coordonator național.”

Art. 9 alin. (1)**Vechea reglementare**

În vechea reglementare, art. 9 alin. (1) se prezenta sub următoarea formă:

„Art. 9

(1) Contravențiile prevăzute la art. 8 se sancționează după cum urmează:

a) cu amendă de la 9.000 lei la 12.000 lei, care se aplică operatorului de transport/întreprinderii sau conducătorului auto, după caz, pentru faptele prevăzute la art. 8 alin. (1) lit. a)-j);

b) cu amendă de la 4.000 lei la 6.000 lei, care se aplică conducătorului auto pentru faptele prevăzute la art. 8 alin. (2) lit. o), q), r), t)-w), și y), cc), ee)-gg) și ii);

c) cu amendă de la 4.000 lei la 6.000 lei, care se aplică operatorului de transport/întreprinderii pentru faptele prevăzute la art. 8 alin. (2) lit. m), p), s), aa), dd) și jj);

d) cu amendă de la 4.000 lei la 6.000 lei, care se aplică, după caz, conducătorului auto sau operatorului de transport/întreprinderii pentru laptele prevăzute la art. 8 alin. (2) lit. a)-l), n), ș),z), bb) și hh);

e) cu amendă de la 4.000 lei la 6.000 lei, care se aplică, după caz, conducătorului auto, operatorului de transport/întreprinderii sau atelierului care a instalat, calibrat, reparat ori verificat tahograful, pentru fapta prevăzută la art. 8 alin. (2) lit. x);

f) cu amendă de la 600 lei la 1.000 lei, care se aplică conducătorului auto pentru faptele prevăzute la art. 8 alin. (3) lit. n)-t) și u);

g) cu amendă de la 600 lei la 1.000 lei, care se aplică, după caz, conducătorului auto sau operatorului de transport/întreprinderii pentru faptele prevăzute la art. 8 alin. (3) lit. a)-m) și ț);

h) cu amendă de la 250 lei la 500 lei, care se aplică conducătorului auto pentru faptele prevăzute la art. 8 alin. (4) lit. n)-ș);

i) cu amendă de la 250 lei la 500 lei, care se aplică, după caz, conducătorului auto sau operatorului de transport/întreprinderii pentru faptele prevăzute la art. 8 alin. (4) lit. a)-m).”

Noua reglementare

Potrivit noii reglementări, **art. 9 alin. (1) se modifică** și va avea următorul conținut:

„Art. 9

(1) Contravențiile prevăzute la art. 8 se sancționează după cum urmează:

a) cu amendă de la 9.000 lei la 12.000 lei, care se aplică operatorului de transport rutier/întreprinderii sau conducătorului auto, după caz, pentru faptele prevăzute la art. 8 alin. (1) lit. a) -k), respectiv atelierului autorizat, pentru fapta prevăzută la lit. l);

b) cu amendă de la 4.000 lei la 6.000 lei, care se aplică operatorului de transport rutier/întreprinderii pentru faptele prevăzute la art. 8 alin. (2) lit. m), n), p), s), aa), dd) și jj);

c) cu amendă de la 4.000 lei la 6.000 lei, care se aplică, după caz, conducătorului auto sau operatorului de transport rutier/întreprinderii pentru faptele prevăzute la art. 8 alin. (2) lit. a)-l), o), q), r), ș)-w), y), z), bb), cc), ee)-ii) și kk)-oo);

d) cu amendă de la 4.000 lei la 6.000 lei, care se aplică, după caz, conducătorului auto, operatorului de transport rutier/întreprinderii sau atelierului care a instalat, calibrat, reparat ori verificat tahograful, pentru fapta prevăzută la art. 8 alin. (2) lit. x);

e) cu amendă de la 2.000 lei la 4.000 lei, care se aplică atelierului autorizat pentru fapta prevăzută la art. 8 alin. (3) lit. z);

f) cu avertisment sau cu amendă de la 600 lei la 1.000 lei, care se aplică, după caz, conducătorului auto sau operatorului de transport rutier/întreprinderii pentru faptele prevăzute la art. 8 alin. (3) lit. a)-k), m)-y) și aa)-dd);

g) cu avertisment sau cu amendă de la 600 lei la 1.000 lei, care se aplică operatorului de transport rutier/întreprinderii pentru fapta prevăzută la art. 8 alin. (3) lit. l);

h) cu avertisment sau cu amendă de la 250 lei la 500 lei, care se aplică operatorului de transport rutier/întreprinderii pentru faptele prevăzută la art. 8 alin. (4) lit. w)-y);

i) cu avertisment sau cu amendă de la 250 lei la 500 lei, care se aplică, după caz, conducătorului auto sau operatorului de transport rutier/întreprinderii pentru faptele prevăzute la art. 8 alin. (4) lit. a)-v) și z)."

Art. 6 alin. (4) și (5)

Noua reglementare

Potrivit noii reglementări, la art. 6, după alin. (3) se *introduc* două noi alineate, alin. (4) și (5), cu următorul cuprins:

„(4) În aplicarea art. 10 alin. (3) din Regulamentul (CE) nr. 561/2006 și a art. 33 alin. (3) din Regulamentul (UE) nr. 165/2014, întreprinderea/operatorul de transport rutier răspunde pentru încălcările comise de către conducătorii auto angajați sau puși la dispoziție, chiar dacă aceste încălcări au fost comise pe teritoriul unui alt stat membru sau al unei țări terțe, în cazul în care nu a respectat obligațiile care îi revin în conformitate cu alineatul (1) primul paragraf din prezentul articol și cu articolul 10 alin. (1) și (2) din Regulamentul (CE) nr. 561/2006 și art. 33 alin. (1) și (2) din Regulamentul (UE) nr. 165/2014.

(5) În sensul prezentei ordonanțe, expresia «diagramă tahografică» semnifică foaia de înregistrare prevăzută de art. 2 alin. (2) lit. e) din Regulamentul (UE) nr. 165/2014, expresia «cartela tahografică» semnifică cardul de conducător auto prevăzut de art. 2 alin. (2) lit. f) din Regulamentul (UE) nr. 165/2014, iar expresia «echipament/aparatură de înregistrare» semnifică tahograful prevăzut de art. 2 alin. (2) lit. a) din Regulamentul (UE) nr. 165/2014.”

Art. 1 alin. (4)

Noua reglementare

Potrivit noii reglementări, la art. 1, după alin. (3) se introduce un nou alineat, alin. (4), cu următorul cuprins:

„(4) Prezenta ordonanță stabilește cadrul de aplicare a prevederilor Regulamentului (UE) 2020/1.054 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 iulie 2020 de modificare a Regulamentului (CE) nr. 561/2006 în ceea ce privește cerințele minime referitoare la duratele de conducere zilnice și săptămânale maxime, pauzele minime și perioadele de repaus zilnic și săptămânal și a Regulamentului (UE) nr. 165/2014 în ceea ce privește poziționarea prin intermediul tahografelor, denumit în continuare Regulamentul (UE) nr. 2020/1.054.”

Art. 8 alin. (3) lit. v)-dd)

Noua reglementare

Potrivit noii reglementări, **la art. 8 alin. (3), după lit. u) se introduc** nouă noi litere, **lit. v)-dd)**, cu următorul cuprins:

„v) nerespectarea prevederilor art. 6 alin. (5) din Regulamentul (CE) nr. 561/2006 privind înregistrarea activităților desfășurate de conducătorul auto pe foaia de înregistrare, pe un document imprimat sau cu ajutorul funcției de introducere manuală de date oferită de tahograf;

w) efectuarea, de către un conducător auto care face parte dintr-un echipaj, a pauzei de 45 de minute la bordul unui vehicul condus de un alt conducător auto, în cazul în care persoana care face pauză este implicată în asistarea celei care conduce vehiculul;

x) nerespectarea de către conducătorul auto a prevederilor art. 9 alin. (1) din Regulamentul (CE) nr. 561/2006 privind efectuarea perioadelor de repaus zilnic normal și redus, în cazul în care acesta însoțește un vehicul transportat cu feribotul sau cu trenul;

y) nerespectarea de către conducătorul auto sau operatorul de transport rutier/întreprindere a obligației de înlocuire de către un atelier autorizat a sigiliului rupt sau îndepărtat al tahografului, în termen de maximum 7 zile de la îndepărtarea sau ruperea acestuia, în conformitate cu prevederile art. 22 alin. (5) din Regulamentul (UE) nr. 165/2014;

z) neefectuarea de către un atelier autorizat a verificării și calibrării tahografului înainte de înlocuirea sigiliilor, în conformitate cu prevederile art. 22 alin. (5) din Regulamentul (UE) nr. 165/2014;

aa) depășirea a 12 perioade consecutive de 24 de ore după perioada precedentă de repaus normală, cu 3-12 ore, în cazul aplicării derogării prevăzute la art. 8 alin. (6a) din Regulamentul (CE) nr. 561/2006 de către un conducător auto care asigură un singur serviciu ocazional de transport internațional de persoane;

bb) nerespectarea perioadei de repaus săptămânal luat după 12 perioade consecutive de 24 de ore, în situația în care este cuprinsă între 65-67 ore, în cazul aplicării derogării prevăzute la art. 8 alin. (6a) din Regulamentul (CE) nr. 561/2006 de către un conducător auto care asigură un singur serviciu ocazional de transport internațional de persoane;

cc) nerespectarea perioadei de conducere între orele 22,00 și 6,00, în situația în care aceasta este mai mare de 3 ore și mai mică de 4,5 ore înainte de pauză, dacă vehiculul nu este condus de mai mulți conducători auto, în cazul aplicării derogării prevăzute la art. 8 alin. (6a) din Regulamentul CE nr. 561/2006 de către un conducător auto care asigură un singur serviciu ocazional de transport internațional de persoane;

dd) depășirea a 6 perioade consecutive de 24 de ore după perioada precedentă de repaus săptămânal, cu mai mult de 3 ore, dar mai puțin de 12 ore.”

Art. 9 alin. (5) și (6)

Noua reglementare

Potrivit noii reglementări, **la art. 9, după alin. (4) se introduc** două noi alineate, **alin. (5) și (6)**, cu următorul cuprins:

„(5) Deținătorul autovehiculului suportă costurile verificării de către atelierele autorizate pentru instalarea, repararea sau inspecția tahografelor ori a limitatoarelor de viteză a integrității tahografului, ca urmare a solicitării inspectorilor din cadrul Inspectoratului de Stat pentru Controlul în Transportul Rutier, în cazul în care, în urma verificării, se constată că integritatea tahografului a fost afectată.

(6) În cazul prevăzut la alin. (5), dacă în urma verificării nu se constată că integritatea tahografului a fost afectată, costurile verificării se suportă de către Inspectoratul de Stat pentru Controlul în Transportul Rutier.”

**LEGEA NR. 2/2021 PRIVIND UNELE MĂSURI PENTRU
PREVENIREA ȘI COMBATERICA ANTIȚIGĂNISMULUI –
PUBLICARE (M. OF. NR. 8/05.01.2021)**

De Redacția Pro Lege

Actul normativ	Sumar
Legea nr. 2/2021 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea antițigănistului (M. Of. nr. 8 din 5 ianuarie 2021)	Se aplică unele măsuri pentru prevenirea și combaterea antițigănistului.

În M. Of. nr. 8 din 5 ianuarie 2021 s-a publicat **Legea nr. 2/2021 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea antițigănistului.**

Prin respectivul act normativ se aplică unele măsuri pentru prevenirea și combaterea antițigănistului.

Vă prezentăm, în continuare, cele mai importante dispoziții ale **Legii nr. 2/2021 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea antițigănistului.**

Prezentare generală

Potrivit **art. 2 lit. a)**, prin **antițigănist** se înțelege atât percepția referitoare la romi exprimată ca ură împotriva acestora, cât și manifestările verbale sau fizice, motivate de ură împotriva romilor, îndreptate împotriva romilor ori a proprietăților acestora, împotriva instituțiilor sau ONG-urilor, liderilor comunităților rome sau lăcașurilor lor de cult, tradițiilor și limbii romani.

De asemenea, legea stabilește și înțelesul următoarelor sintagme: **organizație cu caracter antițigănist**, **simboluri antițigănistice** și **materiale antițigănistice**. Astfel, prin sintagma **organizație cu caracter antițigănist** se desemnează orice grup format din 3 sau mai multe persoane, care își desfășoară activitatea temporar sau permanent, în scopul promovării ideilor, concepțiilor sau doctrinelor antițigănistice. În această categorie pot fi incluse organizațiile cu sau fără personalitate juridică, partidele și mișcările politice, asociațiile și fundațiile, societățile reglementate de

Legea societăților nr. 31/1990, precum și orice alte persoane juridice care intră sub incidența Legii nr. 2/2021.

Conform **art. 3**, fapta persoanei de **a promova, în public, în orice mod, idei, concepții sau doctrine antițigănistice** constituie **infrațiune** și se pedepsește cu **închisoare de la 3 luni la 3 ani și interzicerea unor drepturi**. De asemenea, constituie **infrațiune** și distribuirea sau punerea la dispoziția publicului, prin orice mijloace, de știri și informații, materiale antițigănistice constituie infrațiune și se pedepsește cu **închisoare de la un an la 5 ani**.

Totodată, astfel cum prevede **art. 5**, confecționarea, vânzarea, răspândirea, precum și deținerea în vederea răspândirii de simboluri antițigănistice constituie **infrațiune** și se pedepsesc cu **închisoare de la 3 luni la 3 ani și interzicerea unor drepturi**. Mai mult, aceeași pedeapsă urmează a se aplica și pentru utilizarea în public a simbolurilor antițigănistice. Totuși, **nu constituie infrațiuni** faptele mai sus menționate, dacă sunt săvârșite în interesul artei sau științei, cercetării ori educației sau în scopul dezbaterii unor aspecte de interes public.

După cum stabilește **art. 6**, constituie **infrațiune** și se pedepsește cu **închisoare de la 3 la 10 ani și interzicerea unor drepturi** inițierea sau constituirea unei organizații cu caracter antițigănist, aderarea sau sprijinirea, sub orice formă, a unui astfel de grup.

**PROCEDURA DE ACORDARE A SUMELOR PREVĂZUTE
DE ART. I ALIN. (1) DIN O.U.G. NR. 220/2020
PRIVIND APLICAREA UNOR MĂSURI DE PROTECȚIE
SOCIALĂ DUPĂ 1 IANUARIE 2021 (OPANOFM NR. 2/2021)**

De Redacția Pro Lege

Actul publicat în Monitorul Oficial	Sumar
Ordinul președintelui Agenției Naționale pentru Ocuparea Forței de Muncă (OPANOFM) nr. 2/2021 pentru aprobarea Procedurii de acordare a sumelor prevăzute de art. I alin. (1) din O.U.G. nr. 220/2020 privind aplicarea unor măsuri de protecție socială după 1 ianuarie 2021 în contextul răspândirii coronavirusului SARS-CoV-2, precum și pentru modificarea unor acte normative (M. Of. nr. 17 din data de 7 ianuarie 2021)	<i>Se aprobă Procedura de acordare a sumelor prevăzute de art. I alin. (1) din O.U.G. nr. 220/2020 privind aplicarea unor măsuri de protecție socială după 1 ianuarie 2021 în contextul răspândirii coronavirusului SARS-CoV-2, precum și pentru modificarea unor acte normative.</i>

În M. Of. nr. 17 din data de 7 ianuarie 2021 s-a publicat OPANOFM nr. 2/2021 pentru aprobarea Procedurii de acordare a sumelor prevăzute de art. I alin. (1) din O.U.G. nr. 220/2020 privind aplicarea unor măsuri de protecție socială după 1 ianuarie 2021 în contextul răspândirii coronavirusului SARS-CoV-2, precum și pentru modificarea unor acte normative.

Art. I alin. (1) din O.U.G. nr. 220/2020

„(1) Angajatorii care în perioada 1 ianuarie-1 septembrie 2021 încadrează în muncă, pe perioadă nedeterminată, cu normă întreagă, persoane în vârstă de peste 50 de ani ale căror raporturi de muncă au încetat din motive neimputabile lor, în perioada stării de urgență sau de alertă, persoane cu vârsta cuprinsă între 16 și 29 de ani înregistrate ca șomeri în evidența agențiilor pentru ocuparea forței de muncă județene, respectiv a

municipiului București, precum și cetățeni români, încadrați în aceleași categorii de vârstă, cărora în anul 2020 le-au încetat raporturile de muncă cu angajatorii străini de pe teritoriul altor state, din motive neimputabile lor, prin concediere, primesc lunar, pe o perioadă de 12 luni, pentru fiecare persoană angajată din această categorie, 50% din salariul angajatului, dar nu mai mult de 2.500 lei.”

Redăm, în cele ce urmează, prevederile din respectivul ordin.

Art. 1

„Se aprobă Procedura de acordare a sumelor prevăzute de art. I alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 220/2020 privind aplicarea unor măsuri de protecție socială după 1 ianuarie 2021 în contextul răspândirii coronavirusului SARS-CoV-2, precum și pentru modificarea unor acte normative, prevăzută în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin”.

Art. 2

„Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și intră în vigoare începând cu data publicării”.

Vă prezentăm, în continuare, dispozițiile cuprinse în Procedura de acordare a sumelor prevăzute de art. I alin. (1) din O.U.G. nr. 220/2020.

Art. 1

„Prezenta procedură de acordare a sumelor prevăzute de art. I alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 220/2020 privind aplicarea unor măsuri de protecție socială după 1 ianuarie 2021 în contextul răspândirii coronavirusului SARS-CoV-2, precum și pentru modificarea unor acte normative, denumită în continuare procedura, reglementează modul de acordare din bugetul asigurărilor pentru șomaj a sumelor prevăzute de art. I alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 220/2020 privind aplicarea unor măsuri de protecție socială după 1 ianuarie 2021 în contextul răspândirii coronavirusului SARS-CoV-2, precum și pentru modificarea unor acte normative, denumită în continuare ordonanța de urgență”.

Art. 2

„(1) Pentru acordarea sumelor prevăzute de art. I alin. (1) din ordonanța de urgență, angajatorii încheie cu agențiile pentru ocuparea forței de muncă județene, respectiv a municipiului București în raza cărora aceștia își au sediul social, dar nu mai târziu de data de 1 septembrie 2021, o convenție potrivit modelului prevăzut în anexa nr. 1 la prezenta procedură.

(2) Termenul prevăzut la alin. (1) este termen de decădere din dreptul de a beneficia de sumele prevăzute de art. I alin. (1) din ordonanța de urgență”.

Art. 3

„(1) În vederea încheierii convenției prevăzute la art. 2 alin. (1), angajatorii depun prin mijloace electronice de transmitere la distanță, conform prevederilor legale, ca urmare a deținerii unui certificat calificat, eliberat în condițiile Legii nr. 455/2001 privind semnătura electronică, republicată, cu completările ulterioare, o cerere potrivit modelului prevăzut în anexa nr. 2 la prezenta procedură, însoțită de următoarele documente:

a) declarație pe propria răspundere, dată prin reprezentantul legal, din care să rezulte că nu se află în una dintre situațiile prevăzute de art. 1 alin. (7) din ordonanța de urgență, potrivit modelului prevăzut în anexa nr. 3 la prezenta procedură;

b) actele de identitate ale persoanelor încadrate în muncă din categoriile prevăzute de art. 1 alin. (1) din ordonanța de urgență, în copie;

c) actele în baza cărora au fost încadrate în muncă persoanele din categoriile prevăzute de art. 1 alin. (1) din ordonanța de urgență, în copie.

(2) Pentru cetățenii români din categoriile de vârstă prevăzute de art. 1 alin. (1) din ordonanța de urgență cărora în anul 2020 le-au încetat raporturile de muncă cu angajatorii străini de pe teritoriul altor state, din motive neimputabile lor, prin concediere, pe lângă documentele prevăzute la alin. (1), angajatorii depun actele în baza cărora au încetat raporturile de muncă, în copie, însoțite de traducerea legalizată în limba română a acestora sau, după caz, documente care atestă încetarea raporturilor de muncă.

(3) Documentele care se solicită în copie, prevăzute la alin. (1) și (2), sunt certificate pentru conformitate cu originalul de către angajator.

(4) În situația în care documentele transmise conform alin. (1) și (2), nu sunt lizibile sau angajatorul nu a transmis toate documentele, agenția pentru ocuparea forței de muncă județeană, respectiv a municipiului București solicită angajatorului redepunerea acestora, respectiv transmiterea documentelor care lipsesc, în termen de 5 zile lucrătoare de la data primirii solicitării, iar documentele transmise ca urmare a acestei solicitări sunt considerate a fi depuse în termen.

(5) În situația în care angajatorul nu redepune documentele care nu sunt lizibile sau nu transmite toate documentele în termenul de 5 zile lucrătoare prevăzut la alin. (4), acesta poate solicita acordarea sumelor prevăzute de art. 1 alin. (1) din ordonanța de urgență, prin depunerea documentelor prevăzute la alin. (1), în termenul stabilit la art. 2 alin. (1)“.

Art. 4

„Sumele prevăzute de art. 1 alin. (1) din ordonanța de urgență se acordă angajatorilor în situația în care persoanele din categoriile menționate la acest alineat sunt înregistrate ca șomeri în evidența agențiilor pentru ocuparea forței de muncă județene, respectiv a municipiului București“.

Art. 5

„Angajatorii care încadrează în muncă persoane care îndeplinesc atât condițiile prevăzute de art. 1 alin. (1) din ordonanța de urgență, cât și condițiile prevăzute de art. 80, 85 și 934 din Legea nr. 76/2002 privind sistemul asigurărilor pentru șomaj și stimularea

ocupării forței de muncă, cu modificările și completările ulterioare, pot beneficia, pentru persoanele respective, opțional, numai de una dintre măsurile de stimulare a ocupării forței de muncă prevăzute la aceste articole”.

Art. 6

„(1) Sumele prevăzute de art. I alin. (1) din ordonanța de urgență se acordă angajatorilor lunar, de la data încheierii convenției prevăzute la art. 2 alin. (1), proporțional cu timpul efectiv lucrat în luna respectivă de persoanele încadrate în muncă în condițiile prevăzute de acest alineat.

(2) Sumele prevăzute de art. I alin. (1) din ordonanța de urgență se acordă și pentru perioada concediului de odihnă.

(3) În perioada în care raporturile de muncă sau de serviciu ale persoanelor încadrate în baza convenției prevăzute la art. 2 alin. (1) sunt suspendate, sumele prevăzute de art. I alin. (1) din ordonanța de urgență nu se acordă.

(4) Perioada de suspendare a raporturilor de muncă sau de serviciu nu face parte din perioada de acordare a măsurilor de stimulare”.

Art. 7

„(1) Pentru verificarea și decontarea sumelor lunare prevăzute de art. I alin. (1) din ordonanța de urgență, angajatorii depun până la data de 25 inclusiv a lunii următoare lunii pentru care solicită aceste sume, prin mijloace electronice de transmitere la distanță, conform prevederilor legale, ca urmare a deținerii unui certificat calificat, eliberat în condițiile Legii nr. 455/2001, republicată, cu completările ulterioare, la agențiile pentru ocuparea forței de muncă județene, respectiv a municipiului București în raza cărora aceștia își au sediul social un tabel nominal întocmit potrivit modelului prevăzut în anexa nr. 4 la prezenta procedură, însoțit de pontajul și statul de plată pentru luna respectivă semnat de salariați, extras, în copie certificată de angajator pentru conformitate cu originalul sau, în situația în care plata salariului se efectuează prin virament într-un cont bancar, de pontajul și statul de plată pentru luna respectivă, extras, precum și de ordinele de plată a salariului și extrasele de cont aferente, în copie certificată de angajator pentru conformitate cu originalul.

(2) Pentru luna pentru care angajatorii nu depun documentele până la expirarea termenului prevăzut la alin. (1) sau le completează altfel decât potrivit prevederilor legale ori cu date eronate, sumele lunare prevăzute de art. I alin. (1) din ordonanța de urgență nu se acordă.

(3) Prin excepție de la prevederile alin. (2), sumele lunare prevăzute de art. I alin. (1) din ordonanța de urgență se acordă pentru luna pentru care documentele prevăzute la alin. (1) sunt corectate și depuse până în ultima zi a lunii următoare lunii pentru care solicită acordarea acestor sume.

(4) Perioada pentru care nu se acordă sumele lunare prevăzute de art. I alin. (1) din ordonanța de urgență din motivele prevăzute la alin. (2) face parte din perioada de acordare a acestor sume.

(5) În situația în care documentele transmise în termen, conform alin. (1), nu sunt lizibile sau angajatorul nu a transmis toate documentele, agenția pentru ocuparea forței de muncă județeană, respectiv a municipiului București solicită angajatorului redopunerea acestora, respectiv transmiterea documentelor care lipsesc, în termen de 5 zile lucrătoare de la data primirii solicitării, iar documentele transmise ca urmare a acestei solicitări sunt considerate a fi depuse în termen.

(6) Pentru luna pentru care angajatorii nu redopun documentele până la data prevăzută la alin. (5) ca urmare a solicitării agenției pentru ocuparea forței de muncă județene, respectiv a municipiului București, sumele lunare prevăzute de art. I alin. (1) din ordonanța de urgență nu se acordă, iar această perioadă face parte din perioada de acordare a acestor sume”.

Art. 8

„Termenul de 5 zile lucrătoare prevăzut la art. 3 alin. (4) și la art. 7 alin. (5) se împlineste la ora 24,00 a celei de-a 5-a zile lucrătoare, calculată de la data primirii solicitării transmise de agenția pentru ocuparea forței de muncă privind redopunerea documentelor care nu sunt lizibile, respectiv transmiterea documentelor care lipsesc”.

Art. 9

„Sumele lunare cuvenite conform art. I alin. (1) din ordonanța de urgență se decontează de agențiile pentru ocuparea forței de muncă județene, respectiv a municipiului București, din bugetul asigurărilor pentru șomaj, în termen de 15 zile lucrătoare de la data de 1 a lunii următoare expirării termenului de depunere a documentelor necesare pentru verificarea și decontarea acestor sume”.

Art. 10

„Stabilirea și încetarea drepturilor angajatorilor de a beneficia de sumele prevăzute de art. I alin. (1) din ordonanța de urgență se fac în baza deciziilor emise de directorii executivi ai agențiilor pentru ocuparea forței de muncă județene, respectiv a municipiului București”.

Art. 11

„Agențiile pentru ocuparea forței de muncă județene, respectiv a municipiului București efectuează, potrivit prevederilor Procedurii privind activitatea de control, de îndeplinire a măsurilor asigurătorii, precum și de efectuare a executării silite a debitelor rezultate din nerespectarea prevederilor Legii nr. 76/2002 privind sistemul asigurărilor pentru șomaj și stimularea ocupării forței de muncă, cu modificările și completările ulterioare, aprobate prin Ordinul președintelui Agenției Naționale pentru Ocuparea Forței de Muncă nr. 279/2004, cu modificările și completările ulterioare, controlul asupra:

a) îndeplinirii condițiilor legale pentru încheierea convențiilor prevăzute la art. 2 alin. (1), derularea acestora și acordarea sumelor prevăzute de art. I alin. (1) din ordonanța de urgență;

b) respectării de către angajatori a obligațiilor prevăzute de ordonanța de urgență și de celelalte acte normative adoptate în aplicarea acesteia, precum și a obligațiilor asumate prin încheierea convențiilor prevăzute la art. 2 alin. (1)”.

Art. 12

„Debitele rezultate în urma constatării de către agențiile pentru ocuparea forței de muncă județene, respectiv a municipiului București a nerespectării condițiilor legale pentru acordarea sumelor prevăzute de art. I alin. (1) din ordonanța de urgență, precum și a obligațiilor asumate de angajatori prin încheierea convențiilor prevăzute la art. 2 alin. (1) se recuperează în conformitate cu prevederile art. 47 din Legea nr. 76/2002, cu modificările și completările ulterioare”.

**LEGEA NR. 55/2020 PRIVIND UNELE MĂSURI
PENTRU PREVENIREA ȘI COMBATERICA EFECTELOR
PANDEMIEI DE COVID-19 - MODIFICĂRI (O.U.G. NR. 2/2021)**

De Redacția Pro Lege

Actul modificat	Actul modificator	Modificări
Legea nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19 (M. Of. nr. 396 din 15 mai 2020; cu modif. și compl. ult.)	O.U.G. nr. 2/2021 pentru completarea art. 38 din Legea nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19 (M. Of. nr. 16 din 7 ianuarie 2021)	- <i>introduce</i> : art. 38 alin. (1 ⁴).

În M. Of. nr. 16 din 7 ianuarie 2021 s-a publicat **O.U.G. nr. 2/2021 pentru completarea art. 38 din Legea nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19.**

Vă prezentăm, în continuare, completarea adusă **Legii nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19.**

Art. 38 alin. (1⁴)

Noua reglementare

Potrivit noii reglementări, **după alin. (1³) al art. 38 se introduce un nou alineat, alin. (1⁴),** cu următorul cuprins:

„(1⁴) În perioada **11 ianuarie 2021-8 februarie 2021**, prin excepție de la prevederile alin. (1), în baza și sub rezerva analizei situației epidemiologice la nivel național realizate de Ministerul Sănătății împreună cu Centrul Național de Coordonare și Conducere a Intervenției și în baza hotărârii Comitetului Național pentru Situații de Urgență, prin ordin al ministrului educației, se pot dispune suspendarea activităților care impun prezența fizică a antepreșcolarilor, preșcolarilor și elevilor în unitățile de învățământ și continuarea activităților didactice în sistem on-line.”

HOTĂRÂREA CEDO DIN 7 IULIE 2020 ÎN CAUZA M. ÎMPOTRIVA ROMÂNIEI (CEREREA NR. 10.395/19)

De Redacția Pro Lege

Hotărârea CEDO din 7 iulie 2020 în Cauza M. împotriva României (Cererea nr. 10.395/19)

I. Dreptul intern relevant

Dispozițiile relevante din *Legea nr. 369/2004 privind aplicarea Convenției de la Haga* sunt prezentate în *Cauza F. împotriva României* (nr. 1.714/10, pct. 25-28, 28 aprilie 2015, și *Cauza B. împotriva României*, nr. 54.443/10, pct. 50, 1 iulie 2014).

II. Documente internaționale

A. *Convenția de la Haga;*

B. *Regulamentul Bruxelles II bis.*

În M. Of. nr. 24 din 11 ianuarie 2021 s-a publicat **Hotărârea CEDO din 7 iulie 2020 în Cauza M. împotriva României** (Cererea nr. 10.395/19).

Vă prezentăm, în continuare, dispozițiile respectivei hotărâri.

„I. Cu privire la pretinsa încălcare a art. 8 din Convenție

(...)

II. Cu privire la fond

(...)

2. *Motivarea Curții*

a) *Principii generale*

35. Principiile relevante privind ingerința în exercitarea dreptului la respectarea vieții de familie, precum și obligațiile pozitive ce revin statului în temeiul art. 8 din Convenție, în cauzele referitoare la înapoierea unui copil în temeiul Convenției de la Haga, sunt rezumate în *Cauza X împotriva Letoniei [(MC), nr. 27.853/09, pct. 92-108, CEDO 2013]* și au fost recent reiterate în *Cauza Vladimir Ushakov împotriva Rusiei* (nr. 15.122/17, pct. 7683, 18 iunie 2019).

36. Curtea a hotărât în special că, în domeniul răpirii internaționale de copii, obligațiile statelor contractante impuse la art. 8 trebuie interpretate în lumina cerințelor Convenției de la Haga și ale Convenției din 20 noiembrie 1989 privind drepturile copilului, precum și a normelor și principiilor relevante ale dreptului

internațional aplicabile în relațiile dintre părțile contractante [ibidem alin. (93), cu trimiterile suplimentare; în ceea ce privește drepturile fundamentale și principiul încrederii reciproce în cadrul UE, a se vedea Avotins împotriva Letoniei [MC], nr. 17.502/07, pct. 46-49, CEDO 2016).

37. În toate hotărârile referitoare la copii, interesul superior al acestora trebuie să prevaleze [ibidem, pct. 96, precum și Strand Lobben și alții împotriva Norvegiei (MC), nr. 37.283/13, pct. 204, 10 septembrie 2019]. Aceeași filosofie este inerentă Convenției de la Haga, care asociază acest interes cu restabilirea status-quo-ului prin intermediul unei hotărâri de înapoiere imediată a copilului în țara sa de reședință obișnuită în caz de răpire ilegală, ținând seama în același timp de faptul că neînapoierea se poate dovedi uneori justificată de motive obiective care corespund interesului copilului, explicând astfel existența unor excepții, și anume în cazul unui risc grav ca înapoierea copilului să îl expună unui pericol fizic sau psihic sau ca în orice alt chip să îl situeze într-o situație intolerabilă [art. 13 alin. (1) lit. (b)]. Curtea mai observă că Uniunea Europeană aderă la aceeași filosofie, în cadrul unui sistem care implică doar state membre ale Uniunii Europene și este întemeiat pe principiul încrederii reciproce. Regulamentul Bruxelles II bis, ale cărui dispoziții privind răpirea de copii le completează pe cele deja prevăzute de Convenția de la Haga, se referă de asemenea în preambulul său la interesul superior al copilului (a se vedea supra, pct. 42), în timp ce art. 24 alin. (2) din Carta drepturilor fundamentale subliniază că, în toate acțiunile referitoare la copii, interesul superior al copilului trebuie să prevaleze (a se vedea X împotriva Letoniei, citată anterior, pct. 97).

38. În contextul specific al prezentei cauze, Curtea reiterează că nu propune să înlocuiască evaluarea instanțelor naționale cu propria sa evaluare. Acestea fiind spuse, fără a aduce atingere marjei de apreciere a statului, Curtea trebuie să se asigure că procesul decizional care a condus la adoptarea de către instanțele naționale a măsurilor contestate a fost echitabil și a permis celor implicați să își susțină pe deplin cauza și că a fost protejat interesul superior al copilului (ibidem, pct. 102, cu trimiterile suplimentare și Blaga împotriva României, nr. 54.443/10, pct. 67, 1 iulie 2014).

39. În special, Curtea reiterează că art. 8 din Convenție impune autorităților naționale o anumită obligație procedurală în această privință: când evaluează o cerere de înapoiere a unui copil, instanțele trebuie să pronunțe o decizie în care să arate motivele specifice în lumina circumstanțelor cauzei. Acest lucru va permite Curții, a cărei sarcină nu este să ia locul instanțelor naționale, să efectueze supra-vegherea la nivel european care i-a fost încredințată (a se vedea Vladimir Ushakov, citat mai sus, pct. 83).

b) Aplicarea acelor principii în cazul faptelor prezentei cauze

40. La început, Curtea consideră că decizia Curții de Apel București din 14 iunie 2018 prin care se respingea înapoierea copilului reclamantului în Italia a

constituit o ingerință în dreptul reclamantului la respectarea vieții de familie. La acea dată, reclamatul și X erau căsătoriți și astfel exercitau în comun autoritatea părintească în privința copilului lor. Curtea reiterează că a constatat că cerințele Convenției de la Haga se aplică și în cazul cuplurilor căsătorite care exercită în comun autoritatea părintească cu privire la copiii lor fără să fie nevoie de vreo hotărâre judecătorească în această privință (a se vedea *Monory împotriva României și Ungariei*, nr. 71.099/01, pct. 76, 5 aprilie 2005, precum și supra, pct. 26). În consecință, și în ciuda alegațiilor lui X în sens contrar (a se vedea pct. 13 în fine), Curtea nu are niciun motiv să se îndoiască că autoritatea părintească era exercitată efectiv în comun de către ambii părinți înainte de deplasare.

41. Rămâne să se stabilească dacă ingerința era “prevăzută de lege”, dacă a urmărit unul sau mai multe scopuri legitime și dacă era “necesară într-o societate democratică” (a se vedea *Andersena împotriva Letoniei*, nr. 79.441/17, pct. 133, 19 septembrie 2019).

42. Curtea observă mai întâi că ingerința era prevăzută de lege, și anume de art. 3 din Convenția de la Haga ratificată de statul pârât prin Legea nr. 100/1992 (a se vedea supra, pct. 24). Cu privire la acest aspect, Curtea observă totodată că, în calitate de state membre ale UE, ambele state sunt părți ale Regulamentului Bruxelles II bis, care este, astfel, aplicabil în cauză (a se vedea *K.J. împotriva Poloniei*, nr. 30.813/14, pct. 58, 1 martie 2016).

43. Curtea observă, apoi, că astfel, Curtea de Apel București a acționat în ceea ce a considerat a fi urmărirea obiectivului legitim de protejare a drepturilor și libertăților copilului (a se vedea *mutatis mutandis* Vladimir Ushakov, citată anterior, pct. 87, și *Bлага*, citată anterior, pct. 74), ceea ce este conform cu protecția drepturilor și libertăților altora, prevăzută la art. 8 alin. (2) din Convenție.

44. În cele din urmă, Curtea trebuie să stabilească dacă ingerința în cauză era “necesară într-o societate democratică” în sensul art. 8 alin. (2) din Convenție, interpretat în lumina instrumentelor internaționale relevante, și dacă, atunci când s-au pus în balanță interesele concurente aflate în joc, s-a acordat importanța corespunzătoare interesului superior al copilului, în cadrul marjei de apreciere acordate statului în astfel de situații (a se vedea supra, pct. 38, precum și X împotriva Letoniei, citată anterior, pct. 54, și Vladimir Ushakov, citată anterior, pct. 88). Pentru a face acest lucru, Curtea va ține seama de motivarea înaintată de curtea de apel pentru hotărârea sa (a se vedea supra, pct. 15-17).

45. Curtea notează că următoarele circumstanțe au determinat curtea de apel să concluzioneze că Italia nu fusese statul reședinței obișnuite a lui Y: părinții s-au căsătorit și au conceput copilul în România și erau înregistrați ca rezidenți în acel stat (a se vedea supra, pct. 15); aceștia nu au hotărât de comun acord să își schimbe locul de reședință în Italia (a se vedea supra, pct. 16); Y era un copil mic la data la care a fost deplasat (a se vedea supra, pct. 17); iar mama nu vorbea limba italiană și nu lucra în Italia la acea dată (*ibidem*).

46. Curtea va verifica dacă interpretarea de mai sus și aplicarea prevederilor Convenției de la Haga și ale Regulamentului Bruxelles II bis de către curtea de apel au asigurat drepturile reclamantului garantate de art. 8 din Convenție (a se vedea supra, pct. 36, precum și Vladimir Ushakov, citată anterior, pct. 92).

47. Curtea observă că fiica reclamantului s-a născut în martie 2017 în Italia, unde a trăit toată viața ei, până la deplasarea ei în România în august 2017. A fost înregistrată în Italia la naștere și a beneficiat de asigurare medicală italiană (a se vedea supra, pct. 5). Până în august 2017, reclamantul, X și Y au locuit împreună în Italia ca familie, fapt recunoscut de curtea de apel în hotărârea sa. Astfel, se poate deduce că singura locuință pe care copilul o cunoscuse până la acea dată a fost în Italia. Curtea de asemenea se inspiră din principiile Regulamentului Bruxelles II bis, astfel cum este interpretat de CJUE în jurisprudența sa și nu poate să nu observe că, înainte de deplasarea sa din Italia, copilul era, cel puțin într-o anumită măsură, integrat într-un mediu social și de familie în acea țară (a se vedea supra, pct. 28).

48. Curtea observă că, în timpul procedurii de divorț, reclamantul, prin avocatul lui, a anunțat că reședința sa permanentă era în jurisdicția Judecătoriei Sighetu Marmăției în România (a se vedea supra, pct. 19). Acestea fiind spuse, Curtea trebuie să reitereze că, în sensul Convenției de la Haga, conceptul de “reședință obișnuită” este o chestiune de pur fapt și diferă de domiciliu (a se vedea Raportul explicativ citat anterior la pct. 26). Este, totuși, neclar din hotărârea curții de apel dacă o astfel de distincție s-a făcut în prezenta cauză și, dacă s-a făcut, pe ce motive. Hotărârea curții de apel nu explică de ce acea instanță a favorizat ceea ce pare a fi domiciliul din România al părinților în raport cu elementele factuale clare care i-au fost prezentate care indicau că familia locuia în Italia la momentul nașterii copilului și până la deplasarea acestuia și au făcut toate aranjamentele la nașterea copilului pentru a-l înregistra în Italia și pentru a-i permite să beneficieze de sistemul de protecție socială italiană (a se vedea supra, pct. 5 și 15).

49. În plus, se pare că curtea de apel s-a bazat pe constatările CJUE în hotărârea Barbara Mercredi fără a face vreo evaluare a diferenței contextuale dintre acea cauză și cauza care i-a fost prezentată de reclamant. De fapt, niciuna dintre diferențele factuale semnificative dintre cele două cauze nu pare să fi fost prezentată în hotărârea curții de apel, precum: faptul că, în hotărârea Barbara Mercredi, mama avea autoritate părintească exclusivă în privința copilului, iar părinții nu locuiau împreună. Curtea consideră că și circumstanțele specifice ale acelei cauze, care erau semnificativ diferite de cele ale prezentei cauze, necesitau o examinare mai amănunțită a domeniului de aplicare a drepturilor părintelui care deține autoritatea părintească.

50. Pentru aceste motive și fără a aduce atingere principiului subsidiarității, Curtea trebuie să concluzioneze că refuzul instanței naționale de a recunoaște Italia ca țara reședinței obișnuite a lui Y nu este în concordanță cu faptele (a se compara

Vladimir Ushakov, citată anterior, pct. 92) din prezenta cauză sau cu scopul Convenției de la Haga care este, în primul rând, protejarea interesului superior al copiilor prin restaurarea status-quo-ului și asigurarea înapoierii lor imediate în țara unde își au reședința obișnuită în cazul răpirii ilegale (a se vedea X împotriva Letoniei, citată anterior, pct. 97, și pct. 25 din Raportul explicativ privind Convenția de la Haga, citat la pct. 25 de mai sus). Instanța națională nu a acordat importanță faptului că Y fusese deplasată din Italia fără consimțământul reclamantului, ceea ce i-a încălcat drepturile protejate de lege și a constituit o ingerință în exercitarea normală a acestora. Prin urmare, se pare că prevederile legii aplicabile au fost în prezenta cauză interpretate și aplicate în așa fel încât să facă fără însemnătate lipsa consimțământului reclamantului pentru plecarea lui Y în România și șederea ulterioară acolo.

51. Elementele factuale de mai sus, în special constatarea că reședința obișnuită fusese în Italia (a se vedea supra, pct. 50) și exercitarea în comun a autorității părintești (a se vedea supra, pct. 40, in fine), ar fi fost în mod normal suficiente pentru a concluziona că era aplicabilă Convenția de la Haga și că deplasarea lui Y din Italia fără consimțământul reclamantului a fost ilegală în sensul acelei Convenții. Acest lucru ar fi implicat, apoi, datoria de a înapoia pe Y în Italia, în temeiul art. 12 din Convenția de la Haga (a se vedea supra, pct. 24), dacă nu era îndeplinită niciuna dintre excepțiile prevăzute la art. 13 din acea Convenție (a se vedea *mutatis mutandis* Vladimir Ushakov, citată anterior, pct. 94). Nicio astfel de evaluare nu s-a făcut de către curtea de apel, în măsura în care s-a constatat că nu era aplicabilă Convenția de la Haga în cauză. La fel de important, Curtea nu găsește nicio menționare în hotărârea curții de apel că acea instanță a identificat interesul superior al copilului și a ținut seama în mod corespunzător de acesta în evaluarea sa cu privire la situația familiei, astfel cum este cerut de art. 8 din Convenție (a se vedea jurisprudența citată anterior la pct. 37). Trebuie observat, totuși, că singura instanță care a examinat situația familiei în lumina Convenției de la Haga, tribunalul, a considerat că nu era niciun motiv să se opună înapoierii copilului în Italia (a se vedea supra, pct. 13).

52. Având în vedere circumstanțele cauzei văzute în ansamblu, Curtea concluzionează că interpretarea și aplicarea de către curtea de apel a dispozițiilor Convenției de la Haga și ale Regulamentului Bruxelles II bis nu au asigurat garanțiile prevăzute la art. 8 din Convenție și că ingerința în dreptul reclamantului la respectarea vieții sale de familie nu era "necesară într-o societate democratică" în sensul art. 8 § 2 din Convenție.

53. Prin urmare, a fost încălcat art. 8 din Convenție.

II. Cu privire la aplicarea art. 41 din Convenție

(...)

A. Prejudiciu

55. Reclamantul a solicitat 10.000 euro (EUR) cu titlu de despăgubire pentru prejudiciul moral.

56. Guvernul a susținut că reclamantul nu a specificat temeiul cererii lui de despăgubire și legătura dintre pretinsa încălcare și suma solicitată.

57. Curtea consideră că reclamantul trebuie să fi suferit un prejudiciu moral care nu poate fi compensat prin simpla constatare a unei încălcări. Ținând seama de natura încălcării constatate și pronunțându-se în echitate, Curtea acordă reclamantului suma de 7.500 EUR cu titlu de despăgubire pentru prejudiciul moral.

B. Cheltuieli de judecată

58. De asemenea, reclamantul a solicitat 6.225 EUR cu titlu de cheltuieli de judecată, reprezentând onorariul avocatului, după cum urmează:

- 1.525 EUR pentru cele efectuate în fața instanțelor naționale în procedura de înapoiere a copilului; și

- 4.700 EUR pentru cele efectuate în fața Curții, în special 1.200 EUR pentru procedura dinaintea comunicării cauzei către Guvern, 1.500 EUR pentru reprezentare după comunicare și 2.000 EUR reprezentând onorariu de succes care trebuie plătit direct în contul avocatului.

59. Reclamantul a furnizat Curții facturi care atestă plata sumelor indicate anterior către cabinetul avocatului care îl reprezentase în procedura de înapoiere a copilului și către cabinetul avocatului care îl reprezentase în procedura în fața Curții, cu excepția onorariului de succes.

60. Guvernul a susținut că nu se poate verifica pe baza facturilor prezentate de reclamant dacă costurile au fost efectuate pentru procedura de înapoiere a copilului lui sau pentru procedura de divorț. Acesta a mai afirmat că cererea privind costurile de reprezentare juridică în fața Curții era exagerată, având în vedere obiectul cauzei.

61. În conformitate cu jurisprudența Curții, un reclamant are dreptul la rambursarea cheltuielilor de judecată numai în măsura în care se stabilește caracterul real, necesar și rezonabil al acestora. În plus, Curtea reiterează că onorariile unui reprezentant sunt efectuate în mod concret dacă reclamantul le-a plătit sau este dator să le plătească, a se vedea Iatridis împotriva Greciei (reparație echitabilă) [(MC) nr. 31.107/96, pct. 54, CEDO 2000-XI, și Merabishvili împotriva Georgiei (MC) nr. 72.508/13, pct. 371, 28 noiembrie 2017, cu trimiterile suplimentare].

62. Curtea observă că acordurile încheiate de reclamant cu reprezentanții săi – care dau naștere unor obligații doar între avocat și client – nu pot fi obligatorii pentru Curte, care trebuie să evalueze nivelul cheltuielilor de judecată care urmează să fie rambursate, având în vedere nu doar dacă cheltuielile sunt efectuate în mod concret, ci și dacă au fost efectuate în mod rezonabil (a se vedea, *mutatis mutandis*, Iatridis, citată anterior, pct. 55). Ținând seama de documentele aflate în posesia sa și criteriile de mai sus, Curtea consideră că este rezonabil să atribuie reclamantului suma de 1.525 EUR pentru cheltuielile de judecată în cadrul

procedurilor interne și suma de 2.700 EUR pentru procedura în fața Curții, în total 4.225 EUR, plus orice sumă ce poate fi datorată de reclamant cu titlu de impozit.

C. Dobânzi moratorii

63. Curtea consideră necesar ca rata dobânzilor moratorii să se întemeieze pe rata dobânzii facilității de împrumut marginal, practică de Banca Centrală Europeană, majorată cu trei puncte procentuale.”

**LEGEA NR. 5/2021 PRIVIND STATUTUL PERSONALULUI
PROFESIONIST OPERATIV DE INTERVENȚIE DIN CADRUL
SERVICIILOR CIVILE CARE ASIGURĂ ASISTENȚĂ PUBLICĂ
MEDICALĂ DE URGENȚĂ ȘI PRIM AJUTOR CALIFICAT -
PUBLICARE (M. OF. NR. 27/11.01.2021)**

De Redacția Pro Lege

Actul normativ	Sumar
Legea nr. 5/2021 privind Statutul personalului profesionist operativ de intervenție din cadrul serviciilor civile care asigură asistență publică medicală de urgență și prim ajutor calificat (M. Of. nr. 27 din 11 ianuarie 2021)	Se reglementează Statutul personalului profesionist operativ de intervenție din cadrul serviciilor civile care asigură asistență publică medicală de urgență și prim ajutor calificat.

În M. Of. nr. 27 din 11 ianuarie 2021 s-a publicat **Legea nr. 5/2021 privind Statutul personalului profesionist operativ de intervenție din cadrul serviciilor civile care asigură asistență publică medicală de urgență și prim ajutor calificat.**

Prin respectivul act normativ **se reglementează Statutul personalului profesionist operativ de intervenție din cadrul serviciilor civile care asigură asistență publică medicală de urgență și prim ajutor calificat.**

Vă prezentăm, în continuare, cele mai importante dispoziții ale **Legea nr. 5/2021 privind Statutul personalului profesionist operativ de intervenție din cadrul serviciilor civile care asigură asistență publică medicală de urgență și prim ajutor calificat.**

Structura

- **Cap. I** („Dispoziții generale”);
- **Cap. II** („Selecționarea, pregătirea și încadrarea personalului profesionist operativ”);
- **Cap. III** („Drepturile și obligațiile personalului profesionist operativ”);

- **Cap. IV** („Restrângerea exercițiului unor drepturi și libertăți ale personalului profesionist operativ”);
- **Cap. V** („Încetarea raporturilor de muncă ale personalului profesionist operativ”);
- **Cap. VI** („Dispoziții tranzitorii și finale”).

Prezentare generală

Conform **art. 2**, **personalul profesionist operativ de intervenție** este **personal civil**, poartă uniformă specifică și exercită atribuțiile specifice stabilite potrivit legii pentru aceste unități strategice, parte a sistemului național de asistență publică integrată de urgență. Componenta și descrierea uniforme și a însemnelor distinctive se stabilesc prin ordin comun al ministrului sănătății și al ministrului afacerilor interne. Pe de altă parte, personalul profesionist operativ care participă la acordarea asistenței publice integrate de urgență deține competențele și pregătirea profesională necesare, potrivit legii, și este format din medici, asistenți medicali, ambulanțieri sau șoferi autosanitară, operatori registratori de urgență.

Astfel, **activitatea** personalului profesionist operativ are caracter permanent și obligatoriu, pentru continuitatea asigurării asistenței medicale publice de urgență și pentru păstrarea capacității de răspuns, iar pe durata exercitării atribuțiilor de serviciu, personalul profesionist operativ intervine cu profesionalism, disponibilitate, corectitudine, devotament, loialitate și respect față de ființa umană și are obligația de a nu prejudicia în niciun fel imaginea unității din care fac parte și de a nu submina încrederea pacienților.

Potrivit prevederilor **art. 7**, **profesia de medic** din cadrul serviciilor de asistență publică medicală de urgență se exercită de către persoane fizice posesoare ale unui titlu oficial de calificare în medicină și sunt:

- medici cu specialitatea medicină de urgență, angajați în cadrul unităților de primiri urgențe și în cadrul serviciilor de ambulanță județene și al Serviciului de Ambulanță București-Ilfov;
- medici cu specialitatea anestezie terapie intensivă, angajați în cadrul unităților de primiri urgențe și în cadrul serviciilor de ambulanță județene și al Serviciului de Ambulanță București-Ilfov;
- medici cu competență/ atestat în medicina de urgență prespitalicească;
- medici specialiști, medici de familie sau de medicină generală, angajați în cadrul compartimentelor pentru consultații medicale de urgență la domiciliu și transport sanitar neasistat din cadrul serviciilor de ambulanță județene și Serviciului de Ambulanță București-Ilfov;
- medici rezidenți în specialitatea medicină de urgență sau anestezie terapie intensivă începând cu semestrul II al anului III de pregătire;

- medici rezidenți în specialitatea medicină de familie și medicină internă începând cu semestrul I din anul III de pregătire.

Personalul profesionist operativ **beneficiază de reducerea vârstei standard de pensionare, fără penalizare, dacă îndeplinește cumulativ următoarele condiții:**

- are vârsta minimă de 57 de ani;

- are un stagiu de cotizare de cel puțin 30 de ani, din care cel puțin 20 de ani de activitate ca personal profesionist operativ.

Pe de altă parte, **contractul individual de muncă** al personalului profesionist operativ nu poate înceta prin demisie în cazul instituirii, potrivit legii, a stării de urgență, a stării de asediu sau a stării de alertă ori în caz de mobilizare și de război, precum și în situații de accidente colective, calamități sau dezastre, cu urmări deosebit de grave.

**H.G. NR. 3/2021 PRIVIND PRELUNGIREA STĂRII DE ALERTĂ
PE TERITORIUL ROMÂNIEI ÎNCEPÂND CU DATA
DE 13 IANUARIE 2021, PRECUM ȘI STABILIREA MĂSURILOR
CARE SE APLICĂ PE DURATA ACESTEIA
PENTRU PREVENIREA ȘI COMBATERICA EFECTELOR
PANDEMIEI DE COVID-19**

De Redacția Pro Lege

Actul publicat în Monitorul Oficial	Sumar
H.G. nr. 3/2021 privind prelungirea stării de alertă pe teritoriul României începând cu data de 13 ianuarie 2021, precum și stabilirea măsurilor care se aplică pe durata acesteia pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19 (M. Of. nr. 36 din 12 ianuarie 2021)	Se stabilesc măsurile care se aplică pe perioada prelungirii stării de alertă pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19.

În M. Of. nr. 36 din 12 ianuarie 2021 a fost publicată **H.G. nr. 3/2021 privind prelungirea stării de alertă pe teritoriul României începând cu data de 13 ianuarie 2021, precum și stabilirea măsurilor care se aplică pe durata acesteia pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19.**

Vă prezentăm, în continuare, cele mai importante dispoziții ale **H.G. nr. 3/2021.**

Art. 1

„Începând cu data de 13 ianuarie 2021 se prelungește cu 30 de zile starea de alertă pe întreg teritoriul țării, instituită prin Hotărârea Guvernului nr. 394/2020 privind declararea stării de alertă și măsurile care se aplică pe durata acesteia pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, aprobată cu

modificări și completări prin Hotărârea Parlamentului României nr. 5/2020, cu modificările și completările ulterioare, prelungită prin Hotărârea Guvernului nr. 476/2020 privind prelungirea stării de alertă pe teritoriul României și măsurile care se aplică pe durata acesteia pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, cu modificările și completările ulterioare, prin Hotărârea Guvernului nr. 553/2020 privind prelungirea stării de alertă pe teritoriul României începând cu data de 17 iulie 2020, precum și stabilirea măsurilor care se aplică pe durata acesteia pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, cu modificările și completările ulterioare, prin Hotărârea Guvernului nr. 668/2020 privind prelungirea stării de alertă pe teritoriul României începând cu data de 16 august 2020, precum și stabilirea măsurilor care se aplică pe durata acesteia pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, cu modificările și completările ulterioare, prin Hotărârea Guvernului nr. 782/2020 privind prelungirea stării de alertă pe teritoriul României începând cu data de 15 septembrie 2020, precum și stabilirea măsurilor care se aplică pe durata acesteia pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, cu modificările și completările ulterioare, prin Hotărârea Guvernului nr. 856/2020 privind prelungirea stării de alertă pe teritoriul României începând cu data de 15 octombrie 2020, precum și stabilirea măsurilor care se aplică pe durata acesteia pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, cu modificările și completările ulterioare, prin Hotărârea Guvernului nr. 967/2020 privind prelungirea stării de alertă pe teritoriul României începând cu data de 14 noiembrie 2020, precum și stabilirea măsurilor care se aplică pe durata acesteia pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, cu modificările și completările ulterioare, și prin Hotărârea Guvernului nr. 1.065/2020 privind prelungirea stării de alertă pe teritoriul României începând cu data de 14 decembrie 2020, precum și stabilirea măsurilor care se aplică pe durata acesteia pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19.”

Art. 2

„Pe durata prevăzută la art. 1 măsurile de prevenire și control ale infecțiilor cu coronavirusul SARS-CoV-2, condițiile concrete de aplicare și destinatarii acestor măsuri, precum și instituțiile și autoritățile publice care pun în aplicare sau urmăresc respectarea aplicării măsurilor pe durata stării de alertă sunt prevăzute în:

- a) anexa nr. 1 - «Măsuri pentru creșterea capacității de răspuns»;
- b) anexa nr. 2 - «Măsuri pentru asigurarea rezilienței comunităților»;
- c) anexa nr. 3 - «Măsuri pentru diminuarea impactului tipului de risc».”

Art. 3

„În aplicarea dispozițiilor art. 7¹ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 11/2020 privind stocurile de urgență medicală, precum și unele măsuri aferente instituirii carantinei, aprobată cu completări prin Legea nr. 20/2020, cu modifi-

cările și completările ulterioare, și ale Hotărârii Guvernului nr. 557/2016 privind managementul tipurilor de risc, secretarul de stat, șef al Departamentului pentru Situații de Urgență din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, dispune, în colaborare cu Ministerul Sănătății, prin ordin al comandantului acțiunii, măsurile necesare prevenirii și combaterii infecțiilor cu coronavirusul SARS-CoV-2, în cadrul acțiunilor de răspuns la nivel național.”

Art. 4

„Regimul contravențional aplicabil pentru nerespectarea măsurilor prevăzute în anexele nr. 1-3 este cel stabilit la art. 64-70 din Legea nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, cu modificările și completările ulterioare.”

Art. 5

„Actele emise pentru punerea în executare a Hotărârii Guvernului nr. 394/2020, aprobată cu modificări și completări prin Hotărârea Parlamentului României nr. 5/2020, cu modificările și completările ulterioare, a Hotărârii Guvernului nr. 476/2020, cu modificările și completările ulterioare, a Hotărârii Guvernului nr. 553/2020, cu modificările și completările ulterioare, a Hotărârii Guvernului nr. 668/2020, cu modificările și completările ulterioare, a Hotărârii Guvernului nr. 782/2020 cu modificările și completările ulterioare, a Hotărârii Guvernului nr. 856/2020, cu modificările și completările ulterioare, a Hotărârii Guvernului nr. 967/2020, cu modificările și completările ulterioare, și a Hotărârii Guvernului nr. 1.065/2020 își mențin aplicabilitatea în măsura în care dispozițiile acestora nu contravin măsurilor stabilite în anexele nr. 1-3 la prezenta hotărâre.”

Art. 6

„Anexele nr. 1-3 fac parte integrantă din prezenta hotărâre.”

Anexa nr. 1: *Măsuri pentru creșterea capacității de răspuns*

Anexa nr. 2: *Măsuri pentru asigurarea rezilienței comunităților*

Anexa nr. 3: *Măsuri pentru diminuarea impactului tipului de risc*

HOTĂRÂREA CEDO DIN 29 SEPTEMBRIE 2020 ÎN CAUZA D.D.P. ȘI ALȚII ÎMPOTRIVA ROMÂNIEI (CEREREA NR. 39.480/03 ȘI ALTE 24 DE CERERI)

De Redacția Pro Lege

Hotărârea CEDO din 29 septembrie 2020 în Cauza D.D.P. și alții împotriva României (Cererea nr. 39.480/03 și alte 24 de cereri)

Dreptul intern relevant

Legea nr. 112/1995 pentru reglementarea situației juridice a unor imobile cu destinația de locuințe, trecute în proprietatea statului

În M. Of. nr. 40 din 13 ianuarie 2021 s-a publicat **Hotărârea CEDO din 29 septembrie 2020 în Cauza D.D.P. și alții împotriva României (Cererea nr. 39.480/03 și alte 24 de cereri)**.

Vă prezentăm, în continuare, dispozițiile respectivei hotărâri:

„III. Cu privire la pretinsa încălcare a art. 6 § 1 din Convenție

(...)

B. Cu privire la fond

(...)

25. Curtea observă că, la fel ca în cazul reclamanților din Cauza S. și alții, citată anterior, sau ca în cazul doamnei și domnului R. din Cauza P. și alții, citată anterior, reclamanții din prezenta cauză au obținut hotărâri definitive prin care a fost recunoscută nelegalitatea naționalizării de către stat a bunurilor imobile ale acestora și prin care s-a dispus restituirea respectivelor proprietăți. Aceste hotărâri nu au fost contestate sau casate până în prezent. Cu toate acestea, reclamanții nu au fost în măsură să redobândească posesia bunurilor menționate în tabelul anexat sau să obțină despăgubiri pentru această lipsire de proprietate.

26. Curtea reamintește că a hotărât deja că imposibilitatea unui justițiabil de a redobânda posesia bunurilor sale, în pofida pronunțării unei hotărâri definitive prin care a fost recunoscut dreptul său de proprietate asupra bunurilor în cauză, a constituit o lipsire de proprietate în sensul celei de-a doua teze a primului paragraf al articolului 1 din Protocolul nr. 1 și că, în absența unei despăgubiri, o astfel de lipsire a impus persoanei în cauză o sarcină disproporționată și excesivă, cu

încălcarea dreptului său la respectarea bunurilor, astfel cum este garantat de art. 1 din Protocolul nr. 1 (Preda și alții, pct. 146 și 148-149, Dickmann și Gion, pct. 103-104, și Ana Ionescu și alții, pct. 27-30, toate citate anterior).

Curtea constată că Guvernul nu a prezentat niciun fapt sau argument în măsură să o convingă să ajungă la o concluzie diferită în prezenta cauză.

27. Considerentele de mai sus îi sunt suficiente Curții pentru a-i permite să concluzioneze că a fost încălcat art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție.

II. Cu privire la aplicarea art. 41 din Convenție

28. În cererile nr. 39.480/03, 18.176/04, 25.799/04, 28.872/04, 3.996/05, 15.783/05, 23.452/05, 29.712/05, 41.411/05, 44.643/06, 49.342/06, 15.941/07, 27.827/07, 35.678/07, 46.902/07, 10.991/08, 21.219/08 și 41.300/08, reclamantii au formulat diverse capete de cerere în temeiul articolelor 6, 13 sau 14 din Convenție și art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție. Ținând seama de toate elementele de care dispune și în măsura în care este competentă să se pronunțe asupra susținerilor formulate, Curtea nu constată nicio aparentă încălcare a drepturilor și a libertăților garantate de Convenție.

29. Rezultă că aceste capete de cerere sunt în mod vădit nefondate și trebuie să fie respinse, în conformitate cu art. 35 § 3 lit. a) și art. 35 § 4 din Convenție.

(...)

A. Prejudiciu material

34. Astfel cum s-a pronunțat Curtea în mai multe rânduri, o hotărâre prin care aceasta a constatat o încălcare impune statului pârât obligația legală de a pune capăt respectivei încălcări și de a înlătura consecințele acesteia astfel încât să restabilească pe cât posibil situația existentă înainte de încălcare [Iatridis împotriva Greciei (reparație echitabilă) (MC), nr. 31.107/96, pct. 32, CEDO 2000-XI, și Guiso-Gallisay împotriva Italiei (reparație echitabilă) (MC), nr. 58.858/00, pct. 90, 22 decembrie 2009].

35. În circumstanțele prezentei cauze, Curtea consideră că restituirea bunurilor imobile în discuție îi va plasa pe reclamantii, pe cât posibil, într-o situație echivalentă celei în care s-ar fi aflat dacă nu ar fi fost încălcat art. 1 din Protocolul nr. 1.

36. În lipsa unei asemenea restituiri din partea statului pârât, acesta trebuie să plătească reclamantilor, cu titlu de despăgubire pentru prejudiciul material, o sumă care corespunde cu valoarea actuală a proprietăților acestora (Preda și alții, citată anterior, pct. 163, și Ana Ionescu și alții, citată anterior, pct. 38-39).

37. În ceea ce privește sumele pretinse cu titlu de beneficii nerealizate, Curtea nu poate face speculații cu privire la posibilitatea și randamentul închirierii imobilelor în cauză, întrucât aceste elemente depind de diverși factori [a se vedea, de exemplu, Ana Ionescu și alții, citată anterior, pct. 40, și Buzatu împotriva României (reparație echitabilă), nr. 34.642/97, pct. 18, 27 ianuarie 2005]. Prin urmare, Curtea respinge acest capăt de cerere.

38. Curtea observă că există o discrepanță majoră între estimările reclamanților în privința valorii proprietăților lor și cele avansate de Guvern. Având în vedere informațiile de care dispune, referitoare la prețurile bunurilor imobile pe piața locală, inclusiv documentele transmise de părți, precum și jurisprudența sa constantă privind cauze similare (Ana Ionescu și alții, citată anterior, pct. 42, cu trimiterile citate), Curtea consideră rezonabil și echitabil, în sensul art. 41 din Convenție, să le acorde reclamanților sumele indicate în tabelul anexat, pentru prejudiciul material.

B. Prejudiciu moral

39. Curtea consideră că ingerința gravă în exercitarea dreptului reclamanților la respectarea bunurilor lor nu poate fi compensată în mod adecvat prin simpla constatare a unei încălcări a art. 1 din Protocolul nr. 1. Pronunțându-se în echitate, în conformitate cu art. 41 din Convenție, Curtea decide să acorde sumele indicate în tabelul anexat reclamanților care au formulat o cerere de despăgubire pentru prejudiciul moral.

C. Cheltuieli de judecată

40. Unii dintre reclamanți fie nu au formulat cereri pentru rambursarea cheltuielilor de judecată, fie nu au reușit să le justifice. În consecință, Curtea nu le acordă nicio sumă cu acest titlu (a se vedea tabelul anexat).

41. În ceea ce îi privește pe restul reclamanților, ținând seama de documentele pe care le deține și de jurisprudența sa, Curtea consideră rezonabil să acorde sumele indicate în tabelul anexat pentru toate cheltuielile de judecată.

C. Dobânzi moratorii

42. Curtea consideră necesar ca rata dobânzilor moratorii să se întemeieze pe rata dobânzii facilității de împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, majorată cu trei puncte procentuale”.

HOTĂRÂREA CEDO DIN 6 OCTOMBRIE 2020 ÎN CAUZA G. ÎMPOTRIVA ROMÂNIEI (CEREREA NR. 40.124/13)

De Redacția Pro Lege

**Hotărârea CEDO din 6 octombrie 2020 în Cauza G. împotriva României
(Cererea nr. 40.124/13)**

Dreptul intern relevant

Legea nr. 60/1991 privind organizarea și desfășurarea adunărilor publice:

„Art. 25

Încălcarea dispozițiilor prezentei legi atrage, după caz, răspunderea disciplinară, contravențională, civilă sau penală.

Art. 26

Constituie contravenții următoarele fapte, dacă nu sunt săvârșite în astfel de condiții încât, potrivit legii penale, să întrunească elementele constitutive ale unor infracțiuni:

[...]

e) instigarea prin orice mijloace, inițierea sau recurgerea la acțiuni violente sau alte manifestări, cu intenția de zădărniciere ori tulburare, în orice mod, a adunărilor publice;

[...]

Contravențiile prevăzute la alin. 1 [...] lit. e) [se sancționează] cu amendă de la 500 la 5.000 lei.”

În M. Of. nr. 44 din 14 ianuarie 2021 s-a publicat **Hotărârea CEDO din 6 octombrie 2020 în Cauza G. împotriva României (Cererea nr. 40.124/13).**

Vă prezentăm, în continuare, dispozițiile respectivei hotărâri:

„I. Cu privire la pretinsa încălcare a art. 6 § 1 din Convenție

(...)

B. Cu privire la fond

31. În opinia reclamantului, faptul că tribunalul i-a respins contestația privind procesul-verbal întocmit la 16 ianuarie 2012, fără să îl fi audiat pe martorul C.M., constituie o încălcare a dreptului său la un proces echitabil.

32. Guvernul apreciază că garanțiile fundamentale ale unui proces echitabil au fost respectate în cadrul procedurii de contestare a procesului-verbal în cauză.

Acesta afirmă că tribunalul a motivat respingerea mărturiei lui C.M. pe baza documentelor depuse la dosar de jandarmerie (supra, pct. 12).

33. Curtea face trimitere la principiile generale care reglementează modalitățile de aplicare a art. 6 din Convenție în cadrul procedurilor de apel, pe care le prezintă în Hotărârea în Cauza Găitănanu împotriva României (nr. 26.082/05, pct. 26-28, 26 iunie 2012). Aceasta reamintește că în orice sistem de drept există prezumții de fapt și de drept și că, în principiu, Convenția nu se opune acestora, însă în materie penală obligă statele contractante să nu depășească un anumit prag (Nicoleta Gheorghe împotriva României, nr. 23.470/05, pct. 30, 3 aprilie 2012, și jurisprudența citată acolo).

34. În speță, Curtea subliniază că reclamantul a contestat procesul-verbal de contravenție din 16 ianuarie 2012, căruia îi era atribuită o prezumție de temeinicie relativă.

35. Judecătoria, bazându-se, în principal, pe declarațiile martorului apărării, C.M., a considerat că reclamantul a răsturnat această prezumție și a demonstrat că nu instigase la acțiuni violente împotriva forțelor de ordine (supra, pct. 11).

36. Tribunalul, care a examinat recursul jandarmeriei, a admis argumentele acesteia din urmă și a infirmat hotărârea pronunțată în primă instanță, pe motiv că martorul sus-menționat nu era credibil (supra, pct. 15).

37. În acest context, Curtea reamintește că persoanele care au responsabilitatea de a decide asupra vinovăției sau a nevinovăției unui acuzat trebuie, în principiu, să fie în măsură să audieze martorii personal și să evalueze credibilitatea acestora. Evaluarea credibilității unui martor este o sarcină complexă care, în general, nu poate fi dusă la bun sfârșit prin simpla lectură a unor declarații scrise (Dan împotriva Moldovei, nr. 8.999/07, pct. 33, 5 iulie 2011). Desigur, există cazuri în care este imposibilă ascultarea unui martor de către o instanță, de exemplu dacă persoana în cauză a decedat sau pentru a-i respecta dreptul de a nu se autoincrimina [Craxi împotriva Italiei (nr. 1), nr. 34.896/97, pct. 86, 5 decembrie 2002, și Dan, citată anterior, pct. 33]. Cu toate acestea, Curtea consideră că situația este diferită în speță.

38. În ceea ce privește motivele invocate de tribunal pentru respingerea mărturiei lui C.M. (supra, pct. 15), Curtea subliniază în primul rând că martorul nu a negat niciodată că ar fi fost sancționat pentru fapte similare (supra, pct. 10).

39. În ceea ce privește al doilea motiv, Curtea constată că niciun element din dosarul din fața instanțelor interne nu atesta primirea de către C.M. a procesului-verbal referitor la acesta. Guvernul nu a prezentat niciun element care să arate că tribunalul a dat dovadă de suficientă diligență pentru a asigura această primire. În fapt, tribunalul s-a îndoit de sinceritatea acestui martor doar pentru că notificarea prin afișare era o modalitate de notificare legală. Or, Curtea reamintește că, în numeroase cauze, a considerat că notificarea prin afișare, astfel cum este

prevăzută de dreptul intern, nu este întotdeauna fiabilă și că poate aduce atingere art. 6 din Convenție (a se vedea, de exemplu, S.C. Raissa M. Shipping S.R.L. împotriva României, nr. 37.576/05, pct. 31 și următoarele, 8 ianuarie 2013, Timar și alții împotriva României, nr. 26.856/06 și alte 7 cereri, pct. 20, 28 februarie 2017, și Hulpe și alții împotriva României, nr. 24.838/10 și alte 4 cereri, pct. 20, 27 februarie 2018).

40. Ținând seama de faptul că era vorba despre singura mărturie a unei persoane care asistase direct la evenimentele în litigiu, Curtea consideră că, înainte de a o respinge, tribunalul ar fi trebuit să audieze martorul personal.

41. Prin urmare, Curtea apreciază că faptul că tribunalul nu l-a audiat pe C.M., înainte de a-l declara vinovat pe reclamant, a limitat semnificativ dreptul acestuia din urmă la apărare (Destrehem împotriva Franței, nr. 56.651/00, pct. 45, 18 mai 2004, Dan, citată anterior, pct. 31-35, și Lazu împotriva Republicii Moldova, nr. 46.182/08, pct. 36-44, 5 iulie 2016).

42. În consecință, a fost încălcat art. 6 § 1 din Convenție.

II. Cu privire la aplicarea art. 41 din Convenție

43. Art. 41 din Convenție prevede:

“În cazul în care Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă.”

44. Reclamantul solicită 120 de euro (EUR) cu titlu de despăgubire pentru prejudiciul material pe care consideră că l-a suferit. El arată că această sumă corespunde amenzii care i-a fost aplicată și pe care a plătit-o. De asemenea, solicită 300 EUR cu titlu de despăgubire pentru prejudiciul moral pe care consideră că l-a suferit. Acesta nu solicită nicio sumă cu titlu de cheltuieli de judecată.

45. Guvernul consideră că reclamantului nu i se poate acorda nicio sumă cu titlu de despăgubire pentru prejudiciul material. Referitor la cererea de reparare a prejudiciului moral, acesta consideră că o eventuală constatare a încălcării art. 6 §1 din Convenție ar constitui în sine o reparație echitabilă suficientă.

46. Curtea observă că, în speță, singurul temei care trebuie reținut pentru acordarea unei reparații echitabile constă în faptul că reclamantul nu a beneficiat de garanțiile unui proces echitabil în sensul art. 6 § 1 din Convenție. În ceea ce privește prejudiciul material invocat, Curtea nu poate face speculații cu privire la soluția la care s-ar fi ajuns în cadrul procedurii dacă nu ar fi fost încălcată Convenția (a se vedea, mutatis mutandis, Alexe împotriva României, nr. 66.522/09, pct. 48, 3 mai 2016). Prin urmare, nu este necesar să i se acorde reclamantului o despăgubire cu acest titlu.

47. În ceea ce privește cererea referitoare la prejudiciul moral, deși Curtea nu poate face speculații cu privire la soluția procesului la care s-ar fi ajuns dacă ar fi fost respectate garanțiile de la art. 6 §1 din Convenție, aceasta apreciază totuși că

este rezonabil să se considere că persoana în cauză a suferit un prejudiciu moral real în cadrul procesului respectiv (Alexe, citată anterior, pct. 50). În consecință, Curtea îi acordă reclamantului suma solicitată cu acest titlu, și anume 300 EUR.

48. Curtea consideră necesar ca rata dobânzilor moratorii să se întemeieze pe rata dobânzii facilității de împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, majorată cu trei puncte procentuale.”